

Pořad bohoslužeb

25. března - 31. března 2019, DOBA POSTNÍ Žaltář III.týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 25.3.	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ <i>Den modliteb za úctu k počatému životu</i>	St. Jičín	15:30 16:00	svátost smíření za nenarozené děti
		Bernartice	17:30	mše svatá /o. Jiří/
Úterý 26.3.	Úterý po 3.neděli postní	St. Jičín	8:00	za † Annu Ševečkovou, † manžela, syna, snachu, vnuka, zetě a sourozence a za duše v očistci
Středa 27.3.	Středa po 3.neděli postní	St. Jičín	17:30 18:15	pobožnost křížové cesty za † rodiče Anastázii a Františka Rybářovy, † syny Josefa a Františka, vnuka Daniela a duše v očistci + <i>po mši sv. modlitebni společenství</i>
Čtvrtek 28.3.	Čtvrtek po 3.neděli postní	-	-	<i>není mše svatá</i>
Pátek 29.3.	Pátek po 3.neděli postní	St. Jičín	15:00 16:20 17:00	pohřeb—Ludmila Jindrová ☩ pobožnost křížové cesty za † rodiče Dorazilovy, † syna Jiřího a za živou rodinu <i>/o.Petr/</i>
		Bernartice	17:00 17:30	pobožnost křížové cesty mše svatá /o. Jiří/
Sobota 30.3.	Sobota po 3.neděli postní sv. Jan Klimak <i>Začátek letního času 02:00 ⇒ 03:00</i>	St. Jičín	17:00	za † Věrku Bezděkovou k nedožitým 60i letům, † rodiče a duše v očistci
			18:00	TICHÁ ADORACE (do 22:00)
Neděle 31.3.	4. NEDĚLE POSTNÍ <i>Laetare (radostná)</i>	St. Jičín	7:45	za † rodiče Kremlovy a Hruškovy a dar zdraví a Boží ochranu pro živé rodiny /o.Petr/ + pobožnost křížové cesty + <i>otevřena farní knihovna</i>
		Bernartice	8:45 9:15	pobožnost křížové cesty mše svatá /o. Jiří/
		St. Lhota	10:45	mše svatá /o.Pavel/

Webové stránky farnosti Starý Jičín: farnostsj.wz.cz

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

24.3.2019

3. neděle postní

17./ročník X.

Obraťte se, pravi Pán, neboť se přiblížilo nebeské království.

Neplodný fíkovník

Slyšel jsem náhodou, jak se jeden člověk na ulici přel s policistou. Byl tam zmatek při nějaké manifestaci. Policie člověka zadržela a on opakoval silným hlasem: „Já jsem nic neudělal, nechte mne na pokoji! Přece nemůže být člověk trestán za to, že nic neudělal.“ Jistě měl pravdu, ale není docela pravdivý princip, kterým se hájil. Nic neudělat může být někdy velmi trestné.

Může se to ukázat na příkladu právě jednoho policisty. Vypravovala mně jedna řeholní sestra, že šla do banky vyzvednout větší sumu peněz. Nějaký zloděj z povolání to pozoroval a sotva vyšla ven, chtěl jí vyrvat tašku. Ta se bránila, tahali se. Viděl to policista a otočil se na druhou stranu, aby neviděl. Jistě by měl být potrestán právě proto, že nic neudělal.

Křesťanská morálka proto rozlišuje dvojí druh hříchů: **činy, které jsou přestupky zákona a opomenutí dobrého**. Proto se modlíme na počátku liturgie vyznání z hříchů skutky, slovy a myšlenkami a přidáváme: „A že jsem nevykonal to, co jsem měl vykonat.“ V evangeliu je to vyjádřeno podobenstvím o neplodném fíkovníku.

Majitel káže, aby jej vytnuli, protože nenese ovoce. Snadno té parable rozumíme v naší konsumní společnosti. Zbavujeme se nemilosrdně všeho, z čeho není užitek. Dělají to nejenom schopní obchodníci, ale proniká ten způsob jednání i do soukromého života. Byty ve městě jsou malé. Nač by tam měly být předměty, které zavazí? Lidí potkáváme mnoho. Nač se bavit s někým, od kterého nemáme užitek? Bohužel se tento postoj k předmětům přenesl i na lidi, kteří jsou nám nejbližší. Nač mít v bytě staré rodiče, když se mohou poslat do starobince? Nač mít vůbec děti? Psíček stojí méně.

Jeden kanadský psycholog mně poučil, jak taková mentalita často vzniká. Obviňoval za ni černé plastické pytle na smetí. Dítě, jak mně vyprávěl, v jisté periodě silně přilne k věcem, které považuje za své osobní: hračky, nalezená pěkná krabička a cokoli jiného. Chce si to uschovat v nějaké skrýši, kde by o tom druhí nevěděli. Na venkově to bylo v dutině stromu, ve stodole za slámou a podobně. Ale kde takovou skrýš najít v městském bytě? Zastrčí to za skříň nebo do nejzasšího rohu pod postel. Ale dospělí to brzy najdou a zlobí se: „Hod' ten krám do smetí!“ Dítě často pláče, ale nepomůže mu to. Věc nenávratně zmizí v černém pytli na smetí. Nakonec se s tím smíří a dělá to samo se vším, co ho chvilkově omrzelo. A naposledy, uzavírá psycholog, se to stane i jeho normálním postojem k lidem: vyhnout se všem, z kterých nemáme užitek.

Tak tedy jednáme my. Dá se však tento postoj přenést i na Boha? Vždyť on přece z nikoho nic nemá. Netrhá ze stromů plody pro svůj stůl. On totiž nic nebere, jenom dává. Co tedy vytyká fíkovníku, který nenese ovoce? Musíme si dát pozor na to, co Bůh dává. Rozděljuje mnoho darů, ale všechny mají společného jmenovatele: **život**.

Bůh, který je věčně živý, dává život, aby vznikl a postupně se rozvíjel. Co čeká od lidí? Aby ten dar přijímali.

Svatý Bazil rozvíjí téma biblického výrazu, který čteme v 1. kapitole Genese o stvoření: Bůh řekl a bylo. Celý vesmír tedy a jeho krása není nic jiného, než konkretizace, ztělesnění Božího slova. Rostliny a zvířata to dělají dokonale, ale bezmyšlenkovitě, nesvobodně. Jsou všechny jako fíkovník, který nese ovoce podle

přírodních zákonů. Člověk musí naopak slovu Božímu porozumět a svobodně je uskutečnit. Co se s ním stane, když slovu Božímu odporuje, když je nepřijímá? Mrzačí nebo i docela ztrácí svou identitu. Je jako fíkovník, který nenese plody.

Vysekne jej tedy Bůh? Výraz je neúplný. Tresty Boží nejsou uloženy zvenku jako např. tresty světských soudů. Trest za neposlušnost Bohu je hřích sám ve svých důsledcích. **Když člověk hřeší, svobodně se ničí.** Je to podobné, jako když někdo pije jed. Sám se svobodně otráví. Proč nás tedy Bůh stvořil svobodné? Abychom se mohli zničit?

Máme-li na tuto otázku odpovědět, musíme si nejdříve ujasnit, čemu říkáme svoboda. V lidovém pojetí nazýváme svobodným toho, kdo si může dělat, co sám chce, zvolit jedno nebo druhé, dobro i zlo. Je v tom dokonalost, ale je v tom i slabost. Je to, jako když dáme někomu do ruky auto: může jezdit do práce a může se také zabít nebo poranit.

Možnost vybrat si jedno nebo druhé nedělá ještě člověka plně svobodným. Je to jenom nutná podmínka k plné svobodě. Ta pak je v tom, že může jako Bůh tvořit. Vidíme to nejlíp na příkladu umělců. Cítí se svobodnými, když mohou vytvořit krásné dílo. Ale všichni jsme umělci, všichni jsme povoláni ke svobodné tvořivosti v mnoha oborech.

Co tedy tvoříme? Mnoho zevnějších věcí z povinnosti i ze zábavy, prací nebo hrou. Ale tím tvoří člověk i sebe samého, má účast na svém vlastním stvoření. V Sixtinské kapli ve Vatikánu jsou pověstné fresky Michelangela. Na obrazu stvoření člověka Bůh ukazuje rukou, která je výmluvným gestem, je jakoby slovo: **Budíž!** Naproti té ruce se vztahuje ruka Adamova, která jakoby říká: **Přijímám.** První člověk tím povstává ze země. V době reformace se vedl neúspěšný spor mezi katolíky a protestanty o to, spasí-li se člověk vírou v Boha nebo skutky. Diskuse je našťastí už dnes překonaná, vidíme, že je neúspěšná. Člověk se spasí, když celou svou bytostí odpoví Božímu volání.

Křesťanská morálka od dávna rozlišuje dvojí druh hříchů: tzv. **provinění** a **opomenutí dobrého**. Proto na počátku mše litujeme toho, že jsme se provinili myšlenkami, slovy a skutky, ale vedle toho také tím, že jsme nevykonali to, co jsme měli vykonat. Vypadají ty dva druhy odlišně, ale jsou vlastně totéž. Ať už děláme zlo jakkoli, vždycky ztrácíme něco ze své svobodné tvořivosti dělat dobro, tedy opomíjíme, zanedbáváme svou povinnost a ničíme své poslání.

Tyto myšlenky mají v dnešní době zvláštní aktualitu. Lidé dnes totiž neradi slyší kázání o tom, že něco musí a něco nesmí. Také se jim nelíbí Bůh, který se představuje jako přísný soudce, který odměňuje sice dobro, ale také trestá každé provinění. Toto podání je samozřejmě správné, ale ruší nás, když mu rozumíme jednostranně, příliš vnějškově. Ukázali jsme to v málo slovech, ale dost zřetelně.

Dělat dobro a varovat se zlého není něco, co se nám zvenčí ukládá. **Tvořivost dobra je naše vlastní identita, naše svoboda.** Jsme-li pak za to, že opomineme dobro, trestání, ten trest nepadl, jak se říká, z nebe, ale vyšel z nás samých. Z nebe přichází jenom možnost napravit jej pokáním, tj. novou silou svobodné tvořivosti spolu s Bohem. Fíkovník našeho života tedy může stále ještě přinášet plody na stůl světového dobra, kde i my zasedáme, abychom pojedli plody společné práce Boha i všech lidí dobré vůle.

/P. Tomáš Špidlík, radiovaticana.cz/

Různá oznámení

6. DUBNA 2019
Ostrava-Zábřeh | Kostel Svatého Ducha

Credo

**KŘEŠTAN
V DEFENZIVĚ
NEBO
V MOCI BOŽÍ?**

Odpolední kázání řeholní sestry
Veroniky Barátové
z Komunity Blahoslavenství

Akce se koná se zástitou
P. Mgr. Víta Zatloukala
(biskupský vikář pro pastorační)

Vstupné: dobrovolné

Sestra Veronika Katarína Barátová pochází ze Slovenska. Původně vystudovala VUT v Brně. Od roku 1990 je členkou Komunity Blahoslavenství. Spoluzakládala dům v Dolanech u Olomouce a nyní je představenou komunitního domu v Okolichém u Liptovského Mikuláše na Slovensku. Teologii studovala v Olomouci, postgraduál v oboru spirituální teologie v Římě. Věnuje se formaci členů komunity, často vede rekolekce a semináře u nás i na Slovensku.

PROGRAM

12:00	Začátek duchovní obnovy	15:30	Promluva Sr. Veroniky
12:15	Modlitba svatého růžence a mariánské písně	17:30	Ztišení přede mší svatou
13:00	Promluva Sr. Veroniky	18:00	Mše svatá
15:00	Přestávka	19:00	Ukončení duchovní obnovy

Součástí programu bude také příležitost přistoupit ke svátosti smíření nebo k duchovnímu rozhovoru

TÉMA

Tématem duchovní obnovy je **Křesťan v defenzivě nebo v moci Boží?**

Společně budeme hledat odpovědi tuhle a další na otázky: Je možná odvážná a vítězná cesta křesťana v protikřesťanském světě? Co dělat, když naše děti už do kostela nechodí, manžel/ka je nevěřící, příslušníci našich rodin se věnují kulturním věcem a falešným duchovním cestám? Jak žít v mentalitě překrucující Boží zákony? Žijeme víc ve strachu a defenzivě než v naději a odvaze? Přijďte se nadechnout Ježíšova vánku a víc vidět Jeho očima.

INFORMACE

www.credonf.cz daniel@credonf.cz